

ผมรับใช้พระเจ้ามากกว่า 25 ปี บางทีก็เหนื่อยล้า เพราะต้องทำงานกับคน คนก็มีหลายรูปแบบ บางทีก็เจอคนจริงใจ บางทีก็เจอคนหน้าไหว้
บางทีก็เพื่อนคิดว่าสนิทพอที่จะระบายทุกอย่างให้ บางทีก็เหนื่อยกับการที่เราจะต้องอดทนกับคน การรอคอยที่จะเห็นลูกแกะเติบโตขึ้นในพระเจ้า
เหนื่อยกับวิถีแห่งโลกที่เน้นการมีชีวิตในโลกนี้ข้างยากเย็นเหลือเกิน ความรู้สึกแบบมนุษย์ธรรมดาที่ผุดขึ้นมา..... รู้สึกบงการเหมือนพระเจ้าอยู่แสนไกล
หมดแรง เพราะหลายๆสาเหตุ บ่นว่าพระเจ้าคงลืมลูกกระมัง อีกนานแค่ไหนพระเจ้าจะช่วยผ่อนให้เบาแรงขึ้นบ้าง.....

จนกระทั่งวันหนึ่ง แยกที่ไม่ได้รับเชิญก็เข้าบ้าน ขณะที่ผมและครอบครัวพักผ่อนเนื่องจากภาระกิจการงาน แยกที่ไม่ได้รับเชิญก็งัดบานหน้าต่างเข้ามา
และเข้ามาค้นหาสิ่งของที่มีค่าได้กว่า 2 แสนบาท เช่นคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะเครื่องพิมพ์เครื่อง คอมพิวเตอร์ กล้องถ่ายวิดีโอ
และอื่นๆอีกเพียบ ราวๆตีสองเราได้ยินเสียงสัญญาณกันขโมยดังมากที่ใกล้ๆบ้านของเรา
ผมก็ยกหัวขึ้นพรางคิดไปว่าใครกันหนอดึกปานนี้ไม่เกรงอกเกรงใจกันบ้าง แล้วก็นอนหลับต่อ

รุ่งเช้าลูกๆกำลังจะออกจากบ้านเพื่อไปโรงเรียน ปรากฏว่าลูกวิ่งขึ้นมาด้วยสีหน้าที่ตกใจสุดชีวิต พ่อทำไมบ้านเราเป็นอย่างนี้ ประตูเปิดออก
บ้านเรือนรื้อกระจายเต็มบ้าน ผมกระโดดลงมาจากที่นอนร้องถามลูกสาวว่า โน้ตบุคพอยังอยู่ไหม เนื่องจากว่าเพิ่งไปซื้อมาและชาร์ตไฟไว้ชั้นล่าง (
มีคนฉวยโน้ตบุคให้วันแรก)

กองทัพชุดสวรรค์ของพระเจ้า

สิ่งที่ไม่คิดเกิดขึ้นกับผู้รับใช้ เราก็คงตรวจตราว่ามีอะไรหายไปบ้าง? ขอขอบคุณพระเจ้ามีสร้อยคอเงินหายไปเพียง 3 เส้นเท่านั้นราคาไม่ถึง1000 บาท
ทุกอย่างพวกมันกำลังเตรียมไว้เสร็จพร้อมที่จะขนออกจากบ้าน แต่พระเจ้าได้ตั้งเหล่าชุดสวรรค์ไว้ป้องกันทุกมุมของบ้าน พระเจ้าคงจะให้พวกมันสักคนคิดว่า
รีบถอยร่นถอยออกและเอาของใส่ไปทั้งหมดหนีเข้ากลีบเมฆ ว่าแล้วมันก็คงจะรีบเอาถุงเงินที่ม้วนไว้บนโต๊ะอาหาร มันก็รีบเอาไปเปิดประตูโดยไม่ช้า
ทันใดนั้นสัญญาณกันขโมยก็ดังขึ้น ที่มันดังก็เพราะว่าพวกมันไม่ได้ใคร่เมท แต่ใช้กุญแจเปิดสัญญาณจึงดังขึ้นเสียงดังมากๆ มันคิดว่าผมคงจะลุกขึ้นมาดูเป็นแน่.....
ที่ไหนได้ผมกลับหลับไม่รู้อะไรเลย หลับเป็นตาย.....

พวกมันวิ่งหนีออกไปจากบ้านไปเจ็ดทาง หลายชั่วโมงผ่านไป ประมาณ 6 โมงเช้ารุ่งของวันใหม่ เราถึงรู้ว่าอะไรเกิดขึ้นในบ้านของเรา พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาไว้
ทรัพย์สินเงินทองกว่าจะหามาได้สักชิ้นในฐานะผู้รับใช้พระเจ้า คนทำงานในคริสตจักรก็ไม่ใช่ง่ายๆนัก อธิษฐานมานาน
แล้วหากวันหนึ่งโจรพวกนั้นทรัพย์สินของเราไปสิ้น ความรู้สึกจะเป็นอย่างไร? ไม่ต้องเดาอะไรก็รู้ว่าผมและครอบครัวคงจะเศร้าใจไปอีกนานแสนนาน

บทเรียนสอนใจ

แต่พระเจ้าสอนให้ผมรู้ว่า ในยามที่ผมนึกว่าพระเจ้าเจียบไปจากชีวิตของผม ขณะที่ผมเทศนาสั่งสอนพี่น้อง เหมือนอยู่ใกล้พระเจ้า
แต่ความรู้สึกของผมบางครั้งก็มีที่ระลึกว่าตัวเองต่อสู้เหน็ดเหนื่อยเมื่อล้าในชีวิต เหมือนพระเจ้าปล่อยวางชีวิตของเรา ปล่อยให้เราต้องดิ้นรน
และต่อสู้กับสารพัดแห่งความยากลำบากในฐานะมนุษย์เดินดิน.....

ผมคุกเข่าลงบอกพระเจ้าว่า ลูกรู้แล้วว่า พระองค์ไม่ได้ทอดทิ้ง มิได้ปล่อยวาง มิได้เคลิ้มไป หรือหลับไปจากลูกเลย แม้ว่าตี2 ขณะที่ลูกก็หลับไปโดยไม่รู้เรื่องรูราว แต่พระเจ้ายังคงปกป้องรักษา ดูแลความปลอดภัยของลูก มิได้ปล่อยให้คนอธรรมข่มใจเสมอไป

ท่านเคยรู้สึกพระเจ้าเียบไปจากคำอธิษฐานของท่านบ้างไหม.? วิงวอนจนน้ำตาอาบแก้มก็แล้ว เหมือนพระเจ้าตัดหางคุณปล่อยโบสถ์ คำอธิษฐานที่แห้งแล้ง จิตวิญญาณที่อ่อนแรง การมองโลกในทัศนคติลบๆ และการมองเห็นปัญหาใหญ่โตกว่าพระเจ้า ความน้อยเนื้อต่ำใจ อย่าเลยนะครับ...อย่าได้น้อยใจพระเจ้า เพราะพระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งท่าน แต่ทรงห่วงใยชีวิตของท่านเสมอ อย่าลืม 1เปโตร 5:7 พระเจ้าทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย แม้มันดูเหมือนว่าพระองค์ห่างไกล แต่แท้จริงแล้วไกลแต่ใกล้ ซึ่งแตกต่างกับมนุษย์ที่อยู่กับเราใกล้ชิด แต่กลับแสนไกล ศัตรูทั้งหลายอาจจะคิดวางแผนอย่างดีเพื่อทำลายคนของพระเจ้า แต่พระองค์ทรงปกป้องไว้ให้ทั้งหมด ฮาเลลูยา อาเมน.

ขอพระเจ้าอวยพระพร วางๆจะเขียนแบ่งปันอีกครับ

อ.เรวัตน์ เทพจักร์